

nytte for at kunne gennemføre Løsningen paa den Maade, som den har tænkt sig. Det skulde interessere mig at høre Besvarelsen af de Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) rejste baade med Hensyn til Regeringens personlige Stilling til dette Forslags Skæbne — jeg haaber, at dette Svar vil falde noget klarere og sikrere ud end de Svar, vi ere vante til at faa fra Regeringen —, og med Hensyn til det andet konstitutionelle Spørgsmaal om Stillingen til det andet Tings Opløsning, det kildne Spørgsmaal, som sikkert nok hele Danmarks Befolkning, naar vi staa overfor en Grundlovsforandring, er interesseret i fuldtud at vide Regeringens Stilling til, og hvoraf det synes mig, Regeringen maatte være glad ved, og maatte ile med at tilkendegive sin klare og bestemte Opfattelse. Paa denne vilde Regeringen kunne tænke at bygge en parlamentarisk Udvikling ude i Vælgerbefolkningen, hvad den aldrig vil kunne opnaa ved at indtage den reserverede forsigtige Stilling, som kun i Dag siger: halvt om halvt og i Morgen tvinges til at lægge en lille Smule til o. s. v. Nej, den sikre, klare Besked er det, det danske Folk kræver først og fremmest, og det er Betingelsen for, at der kan forhandles videre om Sagen. Kommer den til Orde under Udvalgsbehandlingen, saa skal jeg tilraade det høje Ting, at man med god Villie gaar til Forhandlingen, og saa er der Haab om, at denne Sag endda kan finde en tilfredsstillende Løsning.

Berntsen: Det ærede Medlem for Nørresundby (J. Jensen), som i Dag indledede Forhandlingen om det foreliggende Lovforslag, kom ind paa korteligt at referere, hvad han fandt var Forudsætningen for den nu bestaaende Lov om Valgkredsens Ordning, Loven af 24. December 1894, og det ærede Medlem gik da ud fra, at Forudsætningen for den nævnte Lov ikke var den, at det Flertal, her i Tinget, der skabte denne Lov, vilde hævde, at man gik til en fuldstændig Opfyldelse af Grundlovens § 32. Heri har det ærede Medlem jo fuldstændig Ret. Det blev tydeligt nok udtalt fra det daværende Flertals Side, og det blev yderligere tilkendegivet ved, at Loven af 24. December 1894 jo ogsaa i sin Titel kun fremtræder som en midlertidig Ordning af dette Forhold.

Mit principale Standpunkt har i denne Sag været at komme til en Grundlovsændring, at løse dette Spørgsmaal ved en

Forandring i Bestemmelsen i Grundlovens § 32, men den Gang vi vedtog Loven af 24. December 1894, var der jo ikke Tale om, at man, saaledes som Forholdene da forelaa, kunde gaa til en Grundlovsændring. Vi vilde derfor kun afhjælpe de største og mest iøjnefaldende Mangler ved den da bestaaende Tilstand, og naar vi fastsatte Tallet af Folketingskredsene til 114, var det dels, fordi vi mente, at dette Tal den Gang var tilstrækkeligt til at afhjælpe de værste Mangler ved den daværende Ordning, dels ogsaa fordi Tallet 114 er et politisk historisk Tal: De folkevalgte Medlemmer af den grundlovgivende Rigsforsamling vare 114, og det første Grundlovsforslag indeholdt ogsaa et Forslag om, at Kredsens Antal skulde være 114. Det synes mig i det hele taget, at i Forhold til vort Lands nuværende Størrelse er Tallet 114 et ret forsvarligt Tal, og der er ingen, der skal faa mig til at tro, at der ude i Landet er et brændende Begær efter at skabe 18 ny Folketingskredse og 18 ny Repræsentanter — alle de Kandidater, der staa ude i Landet og brænde af Længsel efter at komme ind her, ønske selvfølgelig, at vi faa et saa stort Antal Repræsentanter som muligt, men den almindelige, jævne Vælgerbefolkning, tror jeg, er fuldt tilfredsstillet ved, at vi her ere 114. Tallet er stort nok. (*Borbjerg:* Bare de blive lidt anderledes). Det, Befolkningen kræver, tror jeg, er Folk der due noget, Folk, der kunne og ville udrette noget, og det forudsætter jeg ogsaa, at vi ere. Det er det, Befolkningen altid kræver af sine Repræsentanter, og med det ærede Medlems Tilladelse er det jo ikke noget uberettiget Krav. Saa længe vi have haft en Grundlov, har der jo for Resten heller aldrig, end ikke fra Grundlovsfædrenes Side, været stillet Krav om, at Folketingskredsene skulde være lige store. Der er adskillige Udtalelser fra de Mænd, som vare med til at give Grundloven og ordne den første Valgkredslov, der tyde i modsat Retning. Det ærede Medlem, der nu talte, mente ikke, at dette Krav om at tage Hensyn til tyndt befolkede Egne eller til Egne, hvor der var langt til Valgstedet, havde noget videre paa sig. (*Fogtmann:* Ikke i samme Grad). Det kan være det ærede Medlem har Ret i: ikke i samme Grad, men Kravet er til Stede, og jeg synes ikke, at det er et ubilligt Krav, da der er Forskel paa, hvor let man kan udøve sin Valgret, paa København og i de store Byer og paa Jyllands